

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

ΑΠΟΦΑΣΗ 330/2019

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τη Δικαστή Ειρήνη Γκιουλπαζιώτη, Πρωτόδικη, η οποία ορίσθηκε από την Προϊστάμενη του Πρωτοδικείου Ηρακλείου, και τη Γραμματέα Ειρήνη Μιγελακάκη.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του, την 7^η Φεβρουάριου 2018, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΩΝ ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ: 1), κατοίκου Πετρούπολης Αττικής, οδός, με ΑΦΜ Δ.Ο.Υ Β' Περιστερίου, 2), κατοίκου Παγκρατίου Αττικής, οδός, με ΑΦΜ Δ.Ο.Υ ... Αθηνών, 3), κατοίκου Καλλιθέας Αττικής, οδός, με ΑΦΜ Δ.Ο.Υ Καλλιθέας, 4), κατοίκου Χάρακα Ν. Ηρακλείου, με ΑΦΜ Δ.Ο.Υ Ηρακλείου, οι οποίοι παραστάθηκαν δια των εμπροθέσμως κατατεθειμένων προτάσεων του πληρεξούσιου δικηγόρου τους, δυνάμει των από 20-04-2017 εξουσιοδοτήσεων.

ΤΩΝ ΕΝΑΓΟΜΕΝΩΝ: 1), κατοίκου Αρχανών Ν. Ηρακλείου, με ΑΦΜΔ.Ο.Υ Ηρακλείου και 2), κατοίκου Προφήτη Ηλία Ν. Ηρακλείου, με ΑΦΜ Δ.Ο.Υ Ηρακλείου, οι οποίοι παραστάθηκαν δια των εμπροθέσμως κατατεθειμένων προτάσεων της πληρεξούσιας δικηγόρου τους, δυνάμει της από 10-04-2017 εξουσιοδότησης.

Οι ενάγοντες ζητούν να γίνει δεκτή η από αγωγή τους, που κατατέθηκε στην Γραμματεία αυτού του Δικαστηρίου με αριθμό κατάθεσης ΓΑ η συζήτηση της οποίας (αγωγής), μετά το πέρας των προθεσμιών εκ της διάταξης του άρθρου 237 του ΚΠολΔ, προσδιορίστηκε με την από 1-06-2017 έκθεση ορισμού δικασίμου της Προϊστάμενης του παρόντος δικαστηρίου, για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας απόφασης και γράφτηκε στο πινάκιο.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗΝ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 785, 786, 787, 792 εδ. β' και

962 ΑΚ προκύπτει, ότι επί αποκλειστικής χρήσεως του κοινού αντικειμένου από έναν από τους κοινωνούς, δικαιούνται οι λοιποί, αν και δεν πρόβαλαν αξίωση συγχρήσεως, να απαιτήσουν από αυτόν, που έκανε αποκλειστική χρήση αυτού, ανάλογη μερίδα επί του οφέλους, το οποίο από την αιτία αυτή εκείνος απεκόμισε, που συνίσταται στην αξία χρήσεως του κοινού και αποτελεί ωφέλημα από το πράγμα. Η αποκλειστική χρήση του κοινού από έναν από τους κοινωνούς του κοινού πράγματος δυνάμει δικαστικής απόφασης ή απόφασης της πλειοψηφίας ή με ομοφωνία των κοινωνών αποτελεί τρόπο διοίκησης του πράγματος και δεν αποκλείει το δικαίωμα αποζημίωσης χρήσης των λοιπών κοινωνών (ΕφΔωδ 260/2006 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Το δικαίωμα αυτό των υπολοίπων κοινωνών υπόκειται κατά την άσκησή του, όπως κάθε άλλο ιδιωτικό δικαίωμα, στους περιορισμούς του άρθρου 281 ΑΚ. Έτσι, η αναζήτηση αποζημίωσης από τους υπόλοιπους κοινωνούς κατά εκείνου που έκανε αποκλειστική χρήση του κοινού αποβαίνει ανενεργός αν η άσκηση της αξίωσης, υπερβαίνει προφανώς τα οριζόμενα με τη διάταξη του άρθρου 281 ΑΚ όρια άσκησης του δικαιώματος τους αυτού. Προς τούτο όμως δεν αρκεί μόνο η επί μακρό χρόνο μη άσκηση του δικαιώματος από το δικαιούχο αλλά απαιτείται πρόσθετα και η συνδρομή άλλων περιστατικών, από τα οποία εμφανίζεται συμπεριφορά που δημιουργεί εύλογα την πεποίθηση στον υπόχρεο, ότι ο δικαιούχος δεν θα ασκήσει πλέον το δικαίωμά του, κατά τρόπον ώστε η μεταγενέστερη άσκηση του δικαιώματος αυτού που τείνει στην ανατροπή μιας κατάστασης η οποία δημιουργήθηκε κάτω από ορισμένες ειδικές συνθήκες και διατηρήθηκε επί μακρό χρόνο και προκαλεί επαχθείς συνέπειες για τον υπόχρεο να αντίκειται, κατά προφανή τρόπο, στις αρχές της καλής πίστης, των χρηστών ηθών ή του κοινωνικού ή οικονομικού σκοπού του δικαιώματος (Ολ. ΑΠΙ 2101/1984, ΑΠ 286/2008 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1524/2004 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΕλλΔ/νη 2005/807). Το δικαίωμα των κοινωνών προς αποζημίωση χρήσης ατονεί εφόσον την αποκλειστική χρήση του κοινού πράγματος έχει ένας εκ των κοινωνών δυνάμει άλλης έννομης σχέσης, όπως σύμβασης χρησιδανείου (ΑΠ 1480/2000, ΕλλΔ/νη 2001/670). Περαιτέρω, από τις διατάξεις των άρθρων 810, 816 και 817 ΑΚ προκύπτει ότι η σύμβαση χρησιδανείου έχει ως περιεχόμενο την εκ μέρους του χρήστη παραχώρηση της χρήσεως του κινητού ή ακινήτου πράγματος χωρίς αντάλλαγμα στον χρησάμενο, ο οποίος υποχρεούται να αποδώσει το πράγμα στο χρήστη μετά τη λήξη της συμβάσεως, που μπορεί να συναφθεί είτε για αόριστο είτε για ορισμένο χρόνο (ΑΠ 449/2014 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, Ε7 2015/141). Κατά το άρθρο 813 του ΑΚ, επί συμβάσεως χρησιδανείου ο χρησάμενος φέρει τις συνήθεις δαπάνες για

τη συντήρηση του πράγματος. Για άλλες δαπάνες έχει αξίωση σύμφωνα με τις διατάξεις για τη διοίκηση αλλοτρίων και έχει δικαίωμα αφαίρεσης πριν από την απόδοση του πράγματος. Σύμφωνα με το άρθρ. 821 ΑΚ, οι αξιώσεις του χρησάμενου για δαπάνες παραγράφονται αφού περάσουν έξι μήνες από τη λήξη του χρησιδανείου. Από τη διάταξη του άρθρου 794 ΑΚ που ορίζει ότι κάθε κοινωνός ενέχεται απέναντι στους λοιπούς, κατά την αναλογία της μερίδας του, για τα έξοδα της συντήρησης, της διοίκησης και της χρησιμοποίησης του κοινού, σε συνδυασμό προς τις διατάξεις των άρθρων 788, 789, 790, 730, 904 επ., 1101-1107 ΑΚ, προκύπτει ότι ο κοινωνός που κατέβαλε έξοδα πέραν της μερίδας του, δικαιούται να ζητήσει τα επί πλέον καταβληθέντα από τους λοιπούς κοινωνούς, κατ' αναλογία των μερίδων τους. Η υποχρέωση αυτή για τις δαπάνες αποτελεί το αντιστάθμισμα της συμμετοχής του κοινωνού στους καρπούς και τα ωφελήματα του κοινού πράγματος. Η αναζήτηση των εξόδων γίνεται απ' ευθείας βάσει της ανωτέρω διάταξης του άρθρου 794 ΑΚ, εφόσον πρόκειται για έξοδα που έγιναν υπό τις προϋποθέσεις των άρθρων 788-790 ΑΚ, δηλαδή κατόπιν απόφασης όλων των κοινωνών ή της πλειοψηφίας αυτών ή του Δικαστηρίου ή αφορούν μέτρα που ελήφθησαν για την αποτροπή επικείμενου κινδύνου και υπό την πρόσθετη προϋπόθεση ότι τα εν λόγω έξοδα έχουν καταβληθεί από τον κοινωνό, ο οποίος κατά συνεπεία αξιώνοντας την καταβολή τους, πρέπει να επικαλεσθεί, μεταξύ των άλλων και να αποδείξει ότι κατέβαλε τα έξοδα αυτά σύμφωνα με τις παραπάνω προϋποθέσεις. Εάν όμως δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις αυτές, τα εν λόγω έξοδα αναζητούνται κατά τις διατάξεις περί διοικήσεως αλλοτρίων ή του αδικαιολογήτου πλουτισμού (ΑΠ 217/2003 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 239/2002 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1282/1993, ΕλλΔ/νη 1995/857, ΑΠ 507/1979, ΝοΒ 27.1574).

Επιπλέον, μόνο του το γεγονός της εκ μέρους κάποιου από τους κοινωνούς αποκλειστικής χρήσης του κοινού πράγματος δεν θεμελιώνει αξίωση του εκτός χρήσης κοινωνού από αδικοπραξία κατά τις διατάξεις των άρθρων 914 επ. του Α.Κ. Τέτοια αξίωση για να γεννηθεί στο πρόσωπο του τελευταίου θα πρέπει, επιπρόσθετα, αυτός να αξίωσε τη σύγχρηση και ο κοινωνός, που κάνει την αποκλειστική χρήση, αντιποιούμενος την εξουσία του άλλου κοινωνού στο κοινό πράγμα, να αρνήθηκε υπαίτια και παράνομα να επιτρέψει τη σύγχρηση, προϋποθέσεις που συντρέχουν ασφαλώς στην περίπτωση αυθαίρετης και χωρίς τη θέλησή του αποβολής του συγκοινωνού από το κοινό πράγμα εκ μέρους του επιθυμούντος να κάνει αποκλειστική χρήση τούτου κοινωνού (Α.Π. 440/2000 ό.π., Α.Π.1671/1995 ό.π., ΑΠ 163/1994 ΕλλΔνη 36, 173, Εφ.Θεσ. 1563/2005 ό.π., Εφ.Θεσ.2840/2002 Αρμ. 2003,

949, Εφ.Πειρ. 640/1997 ό.π., Εφ.Πειρ. 1326/1996 ΕλλΔνη 38, 910, Πολ.Πρ.Ρόδ. 82/2006 Τ.Ν.Π. «ΝΟΜΟΣ», Πολ.Πρ.Θεσ. 15383/1997 Αρμ. 1997, 1326, Μον.Πρ.Θεσ. 176/2001 Αρμ. 2001, 1346).

Με την υπό κρίση αγωγή τους, οι ενάγοντες ιστορούν ότι την 18-04-1998 απεβίωσε ο πατέρας των ιδίων και των εναγομένων,, αφήνοντας μοναδικούς εξ αδιαθέτου κληρονόμους την σύζυγό του και μητέρα τους,, σε ποσοστό 25 %, καθώς και τα εννέα (9) τέκνα του, μεταξύ των οποίων οι ίδιοι και οι εναγόμενοι, σε ποσοστό 8,33 % εξ αδιαιρέτου έκαστος, οι οποίοι σιωπηρά αποδέχθηκαν την κληρονομιά υποβάλλοντας την κοινή δήλωση Φόρου κληρονομιάς. Ότι, στην κληρονομαία περιουσία περιλαμβάνονται τα ειδικότερα αναφερόμενα στην αγωγή δεκατρία (13) αγροτεμάχια, που βρίσκονται στην κτηματική περιφέρεια του Δήμου Ηρακλείου, την κυριότητα των οποίων είχε αποκτήσει ο πατέρας τους με τα προσόντα της έκτακτης χρησικτησίας. Ότι, οι ίδιοι, δυνάμει της με αριθμ. δήλωσης αποδοχής κληρονομιάς, νομίμως μεταγεγραμμένης, αποδέχθηκαν και συμβολαιογραφικά το αναλογούν ποσοστό τους 8,33 % εξ αδιαιρέτου ο καθένας επί της κληρονομιάς, ενώ και η μητέρα τους δυνάμει της με αριθμ. δηλωτικού αποδοχής κληρονομιάς αποδέχθηκε το αναλογούν ποσοστό της 25 % επί της κληρονομαίας περιουσίας. Ότι, από το χρόνο θανάτου του πατέρα τους, συμφώνησαν με τους αδερφούς τους, νυν εναγομένους, λόγω της κατοικίας των τριών πρώτων εξ αυτών στην Αθήνα και της αντίστοιχης δικής τους στο Ηράκλειο, αλλά και λόγω της εμπειρίας τους στις αγροτικές εργασίες, να καλλιεργούν και να εκμεταλλεύονται οι τελευταίοι τα επίδικα ακίνητα, έχοντας οι ίδιοι το δικαίωμα στους καρπούς αυτών κατά το μέγεθος της μερίδας τους, ήτοι κατά ποσοστό 8,33 % έκαστος εξ αυτών, κατόπιν αφαίρεσης 10% των εξόδων καλλιέργειας, συλλογής κλπ των αμπελιών και 50 % των αντίστοιχων εξόδων του ελαιοκάρπου. Ότι, ενώ κατά τα πρώτα χρόνια τους απέδιδαν οι εναγόμενοι μέρος των καρπών, ήτοι σταφύλια και λάδι, από το έτος 2011 κι εφεξής, μολονότι καλλιεργούν και εκμεταλλεύονται αποκλειστικά και από κοινού τα επίδικα ακίνητα, αρνούνται να τους αποδώσουν τη μερίδα τους στους καρπούς ενώ παράλληλα εκμεταλλεύονται αποκλειστικά και τα αστικά ακίνητα, χρησιμοποιώντας τα ως αποθήκες. Ότι, από το έτος 2011 έως και το έτος 2015, η αναλογία του καθενός εκ των εναγόντων στους φυσικούς καρπούς των αναφερόμενων στην αγωγή ακινήτων ανέρχεται στο συνολικό ποσό των 6.484,89 Ευρώ, το οποίο ειδικότερα αναλύουν στην αγωγή τους ανά ακίνητο. Ότι, οι εναγόμενοι και τα λοιπά αδέρφια τους, αρνούταν να συμπράξουν στην σύνταξη

δήλωσης αποδοχής κληρονομιάς, με αποτέλεσμα να προβούν οι ίδιοι μόνοι τους στην ως άνω αναφερόμενη δήλωση αποδοχής κληρονομιάς. Ότι, αρχές Σεπτεμβρίου 2016, απευθύνθηκαν στην Διεύθυνση Αγροτικών Ενισχύσεων του Ο.Π.Ε.Κ.Ε.Π.Ε. προκειμένου να δηλώσουν τα ως άνω ακίνητα τους, ωστόσο, η ως άνω Υπηρεσία τους ενημέρωσε ότι αυτό δεν είναι δυνατό καθώς τα ακίνητά τους τα είχε δηλώσει στο σύνολό τους ο πρώτος εναγόμενος, εμφανιζόμενος ως αποκλειστικός κύριος αυτών, δυνάμει μισθωτηρίων συμβολαίων που είχε προσκομίσει. Ότι, κατόπιν έρευνας, διαπίστωσαν ότι με το με αριθμ. μισθωτήριο του συμβολαιογράφου Βαρβεράκη, φαίνεται ο πρώτος εναγόμενος να έχει μισθώσει από τον εν ζωή τότε πατέρα τους τέσσερα (4) αγροτεμάχια, τα οποία ανήκουν στην κληρονομιαία περιουσία, ενώ με το με αριθμ. 32633/26-05-1998 δηλωτικό διόρθωσης του ως άνω μισθωτηρίου, δηλώθηκε ότι εσφαλμένα αναφέρθηκε ως εκμισθωτής ο πατέρας τους ενώ στην πραγματικότητα εκμισθώτρια ήταν η μητέρα τους Ότι, επίσης, ο πρώτος εναγόμενος από κοινού με τη μητέρα τους, προέβησαν στη σύνταξη του με αριθμ. μισθωτηρίου αγροτεμαχίων, του ως άνω συμβολαιογράφου, δυνάμει του οποίου η μητέρα τους μίσθωσε στον πρώτο εναγόμενο τα αναφερόμενα στην αγωγή 12 αγροτεμάχια, τα οποία ομοίως περιλαμβάνονται στην κληρονομιαία περιουσία. Ότι, ο πρώτος εναγόμενος, με τη συνδρομή της μητέρας του, συνέταξε τα ως άνω μισθωτήρια προκειμένου να δηλώνει αυτά στην αποκλειστική εκμετάλλευση του και να εισπράττει το σύνολο των αγροτικών ενισχύσεων και επιδοτήσεων, οι οποίες για τα έτη 2011 έως 2015 ανέρχονται στο συνολικό ποσό των 94.959,24 Ευρώ. Ότι, βάσει της εξ αδιαθέτου μερίδας τους στα κοινά ακίνητα, δικαιούνται να λάβουν την αναλογία του καθενός εξ αυτών επί του ως άνω ποσού, ήτοι το ποσό των 7.910,10 Ευρώ, το οποίο υποχρεούται να τους καταβάλει ο πρώτος εναγόμενος. Ότι, παρά τις επανειλημμένες οχλήσεις τους προς τους εναγομένους εκείνοι αρνούνται να τους δώσουν τους φυσικούς (κυρίως) καρπούς για τα έτη 2011 έως 2012. Τέλος, ότι από αποκλειστική υπαιτιότητα των εναγομένων έχουν υποστεί ηθική ταλαιπωρία εξαιτίας της αντισυμβατικής και παράνομης συμπεριφορά των εναγομένων και την προφανή απάτη που έχουν τελέσει εναντίον τους. Κατόπιν των ανωτέρω, ζητούν, με απόφαση του Δικαστηρίου που θα κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή, κατόπιν νόμιμης τροπής του συνόλου του αιτήματος από καταψηφιστικό σε έντοκο αναγνωριστικό, α) να αναγνωριστεί η υποχρέωση των εναγομένων να καταβάλουν αλληλεγγύως και εις ολόκληρον σε καθένα εξ αυτών το ποσό των 6.484,89 Ευρώ, έντοκα από την επίδοση της αγωγής, το οποίο αποτελεί την μερίδα τους στους καρπούς του κοινού

αντικειμένου, β) να αναγνωριστεί η υποχρέωση του πρώτου εναγόμενου να καταβάλει στον καθένα εξ αυτών το ποσό των 7.910 Ευρώ, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής, το οποίο αποτελεί τη μερίδα τους εκ του συνολικού ποσού των αγροτικών ενισχύσεων που έχει εισπράξει, και γ) να αναγνωριστεί η υποχρέωση των εναγομένων να καταβάλουν στον καθένα εξ αυτών το ποσό των 25.000 Ευρώ, ως χρηματική αποκατάσταση της ηθικής βλάβης που υπέστησαν, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής, ειδικότερα και συνολικά να αναγνωριστεί η υποχρέωση του πρώτου εναγόμενου να καταβάλλει στον πρώτο, δεύτερη, τρίτη και τέταρτη εκ των εναγόντων το συνολικό ποσό των (6484,896+7910,106+250006) 39394,99 Ευρώ στον καθένα, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής, να αναγνωριστεί η υποχρέωση του δεύτερου εναγόμενου να καταβάλλει στον πρώτο, δεύτερη, τρίτη και τέταρτη εκ των εναγόντων το συνολικό ποσό των (6484.89€ + 25.0006) 31484,89 ευρώ στον καθένα, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής. Τέλος, να διαταχθεί ως μέσο εκτέλεσης της εκδοθησόμενης απόφασης προσωπική κράτηση διάρκειας 12 μηνών για κάθε εναγόμενο και να καταδικαστούν οι εναγόμενοι στην πληρωμή της δικαστικής τους δαπάνης. Με αυτό το περιεχόμενο και αίτημα η αγωγή, αρμοδίως εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου (άρθρα 7, 9, 10, 14 παρ. 2 και 22, 33 ΚΠολΔ) κατά την τακτική διαδικασία. Είναι, δε, η ως άνω αγωγή ορισμένη και νόμιμη, ως προς αμφοτέρες τις βάσεις της, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων στις διατάξεις των άρθρων 785, 786, 787, 1113, 1884, 1885, 176 και 191 παρ. 2 ΚΠολΔ πλην των παρεπόμενων αιτημάτων περί επιβολής ως μέσο εκτέλεσης της εκδοθησόμενης απόφασης προσωπικής κράτησης και προσωρινής εκτέλεσης της απόφασης καθώς τα ως άνω αιτήματα προσήκουν σε καταψηφιστικές αποφάσεις. Θα πρέπει, συνεπώς, η υπό κρίση αγωγή, να ερευνηθεί περαιτέρω και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα.

Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 250 περ. 17 ΑΚ, η οποία ορίζει ότι σε πενταετή παραγραφή υπόκειται οι αξιώσεις των κάθε είδους μισθών, των καθυστερουμένων προσόδων, συντάξεων, διατροφής και κάθε άλλης παροχής που επαναλαμβάνεται περιοδικά, προκύπτει ότι λόγω της γενικότητας των όρων «καθυστερουμένων προσόδων» και «κάθε άλλης παροχής που επαναλαμβάνεται περιοδικά», περιλαμβάνονται σ' αυτούς οι καρποί, φυσικοί ή πολιτικοί και τα ωφελήματα τα οποία η χρησιμοποίηση του πράγματος περιοδικώς παρέχει. Στην προβλεπόμενη από τη διάταξη αυτή πενταετή παραγραφή υπόκεινται και οι αξιώσεις του κοινωνού πράγματος κατά του συγκοινωνού, που έκανε αποκλειστική χρήση του

κοινού, για απόδοση ανάλογης μερίδας των ωφελημάτων από την χρήση αυτή. Η παραγραφή των αξιώσεων αυτών αρχίζει, κατά τα άρθρα 251 και 253 ΑΚ, μόλις λήξει το έτος μέσα στο οποίο γεννήθηκε κάθε περιοδική παροχή και ήταν δυνατή η δικαστική επιδίωξή της [αντί άλλων ΑΠ 7/2015 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 564/2012 ΝοΒ 2012.1722, ΑΠ 440/2000 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΕφΔυτΜακ 95/2011 Αρμ 2012.1089, ΕφΔωδ 177/2009 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ 6881/2008 ΕφΑΔ 2010.295, ΕφΛαρ 779/2001 ΕλλΔνη 2002.838 (κρατούσα θέση στη νομολογία)· έτσι και ΜΕφΠειρ 132/2014 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ 4515/2009 ΕλλΔνη 2011.237, ΕφΠατρ 930/2004 ΑχΝομ 2005.116, Χρ. Μαστροκόστας σε Απ. Γεωργιάδη ΣΕΑΚ Ι, άρθρο 786 αριθ. 3, σελ. 1511, Απ. Γεωργιάδης, Ενοχικό Δίκαιο-Ειδικό Μέρος ΙΙ (2007), §34.ΠΙ.2 αριθ. 27, σελ. 798· αντιθ. ΜΕφΛαμ 2/2013 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ σύμφωνα με την οποία πρόκειται για αξιώσεις από την κοινωνία που υπόκεινται στη γενική 20ετή παραγραφή του άρθρου 249 ΑΚ], Εξάλλου, από τις διατάξεις των άρθρων 262 §1 ΚΠολΔ και 249, 250 επ. και 277 ΑΚ προκύπτει ότι, για να είναι ορισμένη η ένσταση πενταετούς παραγραφής των αναφερομένων στο άρθρο 250 ΑΚ αξιώσεων, πρέπει να αναφέρεται, εκτός των άλλων και το έτος εντός του οποίου, σύμφωνα με το άρθρο 251 ΑΚ, γεννήθηκε η σχετική αξίωση και είναι δυνατή η δικαστική της επιδίωξη, δηλαδή το αφετήριο αυτής χρονικό σημείο, που αποτελεί νόμιμη προϋπόθεση έναρξης της πενταετούς παραγραφής των αναφερόμενων στο προαναφερόμενο άρθρο 250 ΑΚ αξιώσεων (ΑΠ 7/2015 ΤΝΠ ό.π., ΑΠ 1096/2008 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Από τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 788, 789, 790, 794, 904 επ. 1101-1107 ΑΚ προκύπτει ότι σε περίπτωση κοινωνίας δικαιώματος, όπως συμβαίνει όταν η κυριότητα πράγματος ανήκει σε περισσότερους από κοινού (άρθρο 1113 ΑΚ), κάθε κοινωνός ενέχεται απέναντι στους υπόλοιπους κοινωνούς κατά την αναλογία της μερίδας του για τα έξοδα της συντήρησης, της διοίκησης και της χρησιμοποίησης του κοινού, Ο κοινωνός που κατέβαλε έξοδα πέραν της μερίδας του, δικαιούται να αναζητήσει αυτά που κατέβαλε επί πλέον τις μερίδας του από τους υπόλοιπους κοινωνούς, κατά την αναλογία των μερίδων τους. Η υποχρέωση αυτή για τις δαπάνες αποτελεί το αντιστάθμισμα της συμμετοχής του κοινωνού στους καρπούς και τα ωφελήματα του κοινού πράγματος. Η διάταξη αυτή καλύπτει και τα βάρη του κοινού πράγματος με την έννοια του άρθρου 965 ΑΚ (π.χ. φόροι, τέλη κ.λπ.), επειδή και τα βάρη του πράγματος αποτελούν με ευρύτερη έννοια έξοδα διοίκησης και χρησιμοποίησης του κοινού πράγματος (ΑΠ 189/2011 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ· βλ. έτσι και ΑΠ 1694/2013 ΧρΙΔ 2014.266). Η αναζήτηση των εξόδων γίνεται απ' ευθείας βάσει

της προαναφερθείσας διάταξης του άρθρου 794 ΑΚ, εφόσον πρόκειται για έξοδα που έγιναν με τις προϋποθέσεις των άρθρων 788-790 ΑΚ, δηλαδή μετά από απόφαση όλων των κοινωνών ή της πλειοψηφίας αυτών ή του δικαστηρίου ή αφορούν μέτρα που ελήφθησαν για την αποτροπή επικείμενου κινδύνου και με την πρόσθετη προϋπόθεση ότι τα έξοδα έχουν καταβληθεί από τον κοινωνό, ο οποίος κατά συνεπεία αξιώνοντας την καταβολή τους, πρέπει να επικαλεσθεί, μεταξύ των άλλων και να αποδείξει ότι κατέβαλε τα έξοδα αυτά σύμφωνα με τις παραπάνω προϋποθέσεις, διαφορετικά η αγωγή είναι αόριστη (ΑΠ 274/2012 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Εάν δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις αυτές, τα έξοδα αυτά αναζητούνται κατά τις διατάξεις για τη διοίκηση αλλότριων ή του αδικαιολόγητου πλουτισμού (βλ. ΑΠ 251/2014 ΕφΑΔ 2014.719, ΑΠ 1465/2006 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 217/2003 ΕλλΔνη 2004, 420, 464, 489 = ΧρΙΔ 2004.609), υπό την αυτονόητη προϋπόθεση βέβαια ότι συντρέχουν, έστω, οι όροι εφαρμογής των τελευταίων αυτών διατάξεων και ειδικότερα, εάν μεν η αναζήτηση των εξόδων ή βαρών γίνεται κατά τις περί διοίκησης αλλοτρίων διατάξεις, υπό τις προϋποθέσεις: α) ότι ο υποβληθείς στα έξοδα και τα βάρη αυτά ανέλαβε αυτοβούλως τη διοίκηση αλλότριας υπόθεσης, χωρίς, δηλαδή, τη ρητή εντολή του κυρίου της, β) ότι ο πρώτος είχε συνείδηση ότι διαχειρίζεται ξένη υπόθεση, γ) ότι πρόθεση αυτού ήταν να διοικήσει την αναληφθείσα υπόθεση σαν ξένη, δ) ότι ο τελευταίος διεξήγαγε την, εν λόγω, υπόθεση κατά το συμφέρον και κατά την πραγματική ή την εικαζόμενη θέληση του κυρίου της και ε) ότι γίνεται αναφορά των δαπανών στις οποίες υποβλήθηκε κατά τη διεξαγωγή της υπόθεσης, εάν δε η αναζήτηση των, εν λόγω, εξόδων ή βαρών γίνεται κατά τις περί αδικαιολόγητου πλουτισμού διατάξεις, υπό τις προϋποθέσεις: α) ότι, λόγω της καταβολής των, ως άνω, εξόδων ή βαρών, επήλθε πράγματι πλουτισμός, β) ότι ο πλουτισμός αυτός έλαβε χώρα σε βάρος της περιουσίας αυτού που τα κατέβαλε και γ) ότι η συγκεκριμένη περιουσιακή μετακίνηση έγινε χωρίς νόμιμη αιτία (ΜΕφΠειρ 232/2016 ό.π., βλ. ΑΠ 1604/2013 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1024/2009 ΧρΙΔ 2010.185). Η αναζήτηση αυτή, δύναται να επιδιωχθεί και με ανταγωγή ή και με ένσταση του εναγόμενου κοινωνού, για το ορισμένο και παραδεκτό της οποίας (ανταγωγής ή ένστασης), πρέπει να αναφέρονται σ' αυτή με πληρότητα και σαφήνεια τα πραγματικά περιστατικά, που συνθέτουν, στη συγκεκριμένη περίπτωση, τη συνδρομή των προαναφερόμενων προϋποθέσεων, διαφορετικά (η ανταγωγή ή η ένσταση) είναι αόριστη και συνεπώς απορριπτέα ως απαράδεκτη. Η αοριστία αυτή δεν μπορεί να συμπληρωθεί με τις προτάσεις ή με παραπομπή σε άλλα έγγραφα της δίκης ή από την

εκτίμηση των αποδείξεων (ΜΕφΠειρ 232/2016 ό.π.). Εξάλλου, όπως προκύπτει από τις διατάξεις των άρθρων 325, 326, 440, 441, 442, 794 και 1106 εδ. α ΑΚ, τις απαιτήσεις του από την κοινωνία για δαπάνες στο κοινό πράγμα ο συγκύριος μπορεί να ασκήσει και κατ' ένσταση, κατά τη συζήτηση της αγωγής απόδοσης της ωφέλειας από την αποκλειστική χρήση του κοινού πράγματος εκ μέρους του, με την προβολή του δικαιώματος επίσχεσης του κοινού ή της ένστασης συμψηφισμού προς τις απαιτήσεις του ενάγοντος (βλ. ΑΠ 1099/2014, ΑΠ 1080/2012 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Περαιτέρω, κατά το άρθρο 281 ΑΚ, η άσκηση του δικαιώματος απαγορεύεται αν υπερβαίνει προφανώς τα όρια που επιβάλλουν η καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη ή ο κοινωνικός ή οικονομικός σκοπός του δικαιώματος. Κατά την έννοια της διάταξης αυτής το δικαίωμα θεωρείται ότι ασκείται καταχρηστικώς, όταν η συμπεριφορά του δικαιούχου που προηγήθηκε ή η πραγματική κατάσταση που διαμορφώθηκε κατά το χρονικό διάστημα που μεσολάβησε, χωρίς κατά νόμο να εμποδίζουν την γένεση ή να επάγονται την απόσβεση του δικαιώματος, καθιστούν μη ανεκτή την μεταγενέστερη άσκησή του, κατά τις περί δικαίου και ηθικής αντιλήψεις του μέσου κοινωνικού ανθρώπου, αφού τείνει στην ανατροπή κατάστασης που δημιουργήθηκε υπό ορισμένες ειδικές συνθήκες και διατηρήθηκε για πολύ χρόνο, με επακόλουθο να συνεπάγεται επαχθείς συνέπειες για τον υπόχρεο. Απαιτείται δηλαδή, για να χαρακτηριστεί καταχρηστική η άσκηση του δικαιώματος, να έχει δημιουργηθεί στον υπόχρεο, από την συμπεριφορά του δικαιούχου, σε συνάρτηση και με εκείνη του υπόχρεου, και μάλιστα ευλόγως, η πεποίθηση ότι ο δικαιούχος δεν πρόκειται να ασκήσει το δικαίωμά του. Απαιτείται ακόμη οι πράξεις του υπόχρεου και η υπ' αυτού δημιουργηθείσα κατάσταση, επαγόμενη ιδιαιτέρως επαχθείς για τον υπόχρεο επιπτώσεις, να τελούν σε αιτιώδη σύνδεσμο με την προηγηθείσα συμπεριφορά του δικαιούχου. Μόνη η μακροχρόνια αδράνεια του δικαιούχου και όταν ακόμη δημιούργησε την εύλογη πεποίθηση στον υπόχρεο ότι δεν υπάρχει το δικαίωμα ή ότι δεν πρόκειται αυτό να ασκηθεί, δεν αρκεί για να καταστήσει καταχρηστική τη μεταγενέστερη άσκηση αυτού, αλλά απαιτείται να συντρέχουν, προσθέτως, ειδικές συνθήκες και περιστάσεις, προερχόμενες, κυρίως, από την προηγηθείσα συμπεριφορά του δικαιούχου και του υπόχρεου, ενόψει των οποίων και της αδρανείας του δικαιούχου, η επακολουθούσα άσκηση του δικαιώματος, τείνουσα στην ανατροπή της κατάστασης που διαμορφώθηκε υπό τις ανωτέρω ειδικές συνθήκες και διατηρήθηκε για αρκετά μεγάλο χρονικό διάστημα, να εξέρχεται των υπό της ανωτέρω διάταξης διαγραφόμενων ορίων (ΟΛΑΠ 8/2001, ΕλλΔνη 2002, 382, ΑΠ 37/2013, ΤΝΠ

Νόμος).

Οι εναγόμενοι με τις νομίμως και εμπροθέσμως κατατεθειμένες προτάσεις τους αρνήθηκαν την αγωγή ενώ περεταίρω προέβαλαν τους κατωτέρω ισχυρισμούς:

1) Ότι, μετά τον θάνατο του πατέρα τους, τον Μάιο του έτους 1998, όλοι οι κληρονόμοι του, αποφάσισαν ομοφώνως όπως δυνάμει άτυπης, προφορικής σύμβασης χρησιδανείου αορίστου χρόνου, η καλλιέργεια και εκμετάλλευση της αγροτικής περιουσίας του κληρονομούμενου πατέρα τους να περιέλθει στους ίδιους. Ειδικότερα, ότι συμφωνήθηκε να συλλέγουν οι ίδιοι τους καρπούς επιβαρυνόμενοι μετά έξοδα καλλιέργειας. Ότι, συγχρόνως, συμφωνήθηκε όπως από την αξία των πωλούμενων καρπών να βοηθούν οικονομικά τη μητέρα τους αλλά και να εξοφλούν τα κληρονομιαία χρέη που κατέλειπε ο αποβιώσας πατέρας τους, με αποτέλεσμα να απαλλαγούν από την υποχρέωση να αποδώσουν στους λοιπούς κοινωνούς του αναλογούντος στις μερίδες τους μέρος του οφέλους, που αποκόμιζαν από την αποκλειστική χρήση των κοινών ακινήτων. Ο ως άνω ισχυρισμός συνιστά ένσταση και είναι ορισμένος και νόμιμος στηριζόμενος στις διατάξεις των άρθρων 791, 810 ΑΚ. 2) Ότι, επικουρικά, οι ίδιοι έχουν επιβαρυνθεί με τα έξοδα καλλιέργειας και συντήρησης των αγροτεμαχίων, των οποίων έχουν αναλάβει την αποκλειστική εκμετάλλευση δυνάμει της ως άνω άτυπης σύμβασης χρησιδανείου, τα οποία (έξοδα) ανήλθε για τα έτη 1999-2015 στο ποσό των 132.446 ευρώ και για τα έτη 2011 έως 2015 στο ποσό των 64.489,6 Ευρώ, ήτοι συνολικά στο ποσό των 196.935,60 Ευρώ το οποίο ειδικότερα αναλύουν με τις προτάσεις τους. Ότι, συνεπώς, στη μερίδα καθενός εκ των κληρονόμων αντιστοιχεί ποσό 16.404,73 Ευρώ , ενώ οι ίδιοι έχουν καταβάλει 82.063,07 Ευρώ έκαστος παραπάνω από την αναλογούσα μερίδα τους. Ότι, συνεπώς έχουν ανταπαίτηση κατά καθενός εκ των εναγόντων ποσού 16.404,73 Ευρώ την οποία προβάλλουν σε συμψηφισμό κατά των ενδίκων αξιώσεων των εναγόντων. Ο ως άνω ισχυρισμός ο οποίος συνιστά ένσταση συμψηφισμού είναι ορισμένος και νόμιμος στηριζόμενος στις διατάξεις των άρθρων 794 και 440 ΑΚ. 3) Ότι, επικουρικά, οι ίδιοι σε εξόφληση των εκκρεμών δανειακών υποχρεώσεων της κληρονομιάς, έχουν καταβάλει εξ ημισείας το ποσό των 36.099,87 Ευρώ έναντι των χρεών της κληρονομιάς. Ότι, δικαιούνται να αναζητήσουν το επιπλέον ποσό που κατέβαλαν καθ υπέρβαση της κληρονομικής τους μερίδας, το οποίο ανέρχεται σε 1.503,55 για έκαστο εκ των εναγόντων, βάσει της κληρονομικής του μερίδα. Ο ως άνω ισχυρισμός, ο οποίος συνιστά ένσταση συμψηφισμού, κρίνεται ορισμένος και νόμιμος στηριζόμενος στις διατάξεις των άρθρων 440 και 1885 ΑΚ. 4)

Ότι, η αξίωση των εναγόντων για απόδοση της μερίδας που έκαστος εξ αυτών δικαιούται από τους φυσικούς καρπούς που παρήχθησαν από τα κοινά αγροτεμάχια το έτος 2011, ποσού 1.296,97 Ευρώ έχει υποπέσει σε 5ετή παραγραφή. Ότι, ομοίως, έχει υποπέσει σε πενταετή παραγραφή η αξίωση των εναγόντων για την απόδοση της μερίδας τους από την ενιαία ενίσχυση που έλαβε ο πρώτος εκ των εναγόμενων κατά το έτος 2011, ύψους 22.699,13 ευρώ καθώς και από την εξισωτική αποζημίωση έτους 2011 ποσού 1.200 Ευρώ, συνολικά δε για την απαίτηση ποσού 1.990,79 Ευρώ. Ότι, ειδικότερα, οι ανωτέρω αξιώσεις των εναγόντων έχουν υποπέσει στην πενταετή παραγραφή, κατ' άρθρο 250 αρ. 17 ΑΚ, δεδομένου ότι η ένδικη αγωγή κατατέθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου την 17-01-2017, επιδόθηκε δε στον πρώτο εναγόμενο την 27-1-2017 και στον δεύτερο εναγόμενο την 19-01-2017. Ο ως άνω ισχυρισμός, είναι ορισμένος και νόμιμος, στηριζόμενος στις διατάξεις των άρθρων 250 αρθ. 17, 251 και 253 ΑΚ. Ότι, ως προς τη βάση της αδικοπραξίας, έχει παρέλθει χρονικό διάστημα πέραν της πενταετίας από το χρόνο που οι ενάγοντες έλαβαν γνώση ότι ο πρώτος εναγόμενος προέβη σε δήλωση των επίδικων αγροτεμαχίων στον ΟΠΕΚΕΠΕ ώστε να εισπράττει την ενιαία ενίσχυση. Ότι, ειδικότερα, από το έτος 2002, οπότε συνταξιοδοτήθηκε η μητέρα τους, οι αντίδικοι έλαβαν γνώση των ως άνω ενώ ποτέ δεν εξέφρασαν την παραμικρή διαμαρτυρία, με αποτέλεσμα να έχει παρέλθει έως σήμερα χρονικό διάστημα άνω των πέντε ετών. Ο ως άνω ισχυρισμός, συνιστά ένσταση παραγραφής, και είναι ορισμένος και νόμιμος κατ' άρθρο 937 ΑΚ. Τέλος, ως προς αμφοτέρες τις βάσεις της αγωγής, οι εναγόμενοι προέβαλαν τον ισχυρισμό ότι οι ενάγοντες για δέκα επτά έτη, ήτοι από το έτος 1998 έως και την 28-09-2015, ουδέποτε αντέδρασαν στην εκ μέρους τους εκμετάλλευση των αγροτεμαχίων και ουδέποτε ζήτησαν να τα καλλιεργούν οι ίδιοι. Ότι, συνεπώς, τους δημιούργησαν την εύλογη πεποίθηση ότι δεν θα ασκήσουν το επίδικο δικαίωμα και δεν θα επιχειρηθεί εκ των υστέρων ανατροπή της επί δέκα τέσσερα έτη διαμορφωθείσας κατάστασης, η δε επιχειρούμενη ανατροπή της υπερβαίνει προφανώς τα όρια που επιβάλλουν η καλή πίστη, τα χρηστά ήθη και ο κοινωνικός ή οικονομικός σκοπός του δικαιώματος. Ο ως άνω ισχυρισμός, συνιστά ένσταση καταχρηστικής άσκησης δικαιώματος και είναι ορισμένος και νόμιμος, στηριζόμενος στη διάταξη του άρθρου 281 ΑΚ.

Οι ενάγοντες, με το δικόγραφο της προσθήκης στις προτάσεις τους, αρνήθηκαν τους ισχυρισμούς των εναγομένων ενώ: 1) ως προς την προβαλλόμενη ένσταση συμψηφισμού των εναγόντων, δυνάμει της ανταπαίτησής τους που απορρέει από τις δαπάνες καλλιέργειας των κοινών ακινήτων, προέβαλαν την αντένσταση περί

παραγραφής αυτής για τα έτη 1999 έως και 2011, ποσού 132.446 Ευρώ δεδομένου ότι μέχρι την κατάθεση των προτάσεων των εναγομένων, την 27-04-2017, είχε παρέλθει χρονικό διάστημα πέραν της πενταετίας. Ο ως άνω ισχυρισμός ωστόσο κρίνεται απορριπτέος ως νόμω αβάσιμος καθώς εν προκειμένω οι εναγόμενοι προβάλλουν σε συμψηφισμό έξοδα που έγιναν, όχι μετά από απόφαση όλων των κοινωνιών ή της πλειοψηφίας αυτών ή του δικαστηρίου ή αφορούν σε μέτρα που ελήφθησαν για την αποτροπή επικείμενου κινδύνου ώστε να εφαρμόζεται το άρθρο 794 ΑΚ, αλλά κατά τις διατάξεις περί διοικήσεως αλλότριων (βλ. ΑΠ 189/2011, ΤρΝομΠλ ΔΣΑ, ΑΠ 1465/2006, ΑΠ 217/2003, ΕλλΔ/νη 45.467, ΕφΑθ 7009/2009, ΤρΝομΠλ Νόμος, ΕφΑθ 6386/2009, ΤρΝομΠλ Νόμος, ΕφΑθ 6371/2005, ΕλλΔ/νη 47.603, ΕφΑθ 5736/1996, ΕλλΔ/νη 38 1918, ΕφΔωδ 139/2006, ΤρΝομΠλ Νόμος, ΜΠρΘεσ 28331/2005, Αρμεν 2006.224 και ΤρΝομΠλ Νόμος, Απ. Γεωργιάδη - Μιχ. Σταθόπουλου, Αστικός Κώδικας, τόμος iv, έκδοση 1982, υπό το άρθρο 794, αριθ. 2, 7, 10, 11 και 12, σελ. 185, 186, 187 και 188, Βασίλη Αντ. Βαθρακοκοίλη, ΑΚ υπό το άρθρο 794, αριθ. 1, 8, 9 και 10, σελ. 265, 267 και 268, ΕφΑθ 5736/1996, ΕΔΠολ 1998.122). Συνεπώς, η προβαλλόμενη ανταπαίτηση των εναγομένων υπόκειται στην εικοσαετή παραγραφή του άρθρου 249 ΑΚ., 2) Αναφορικά με την προβαλλόμενη ένσταση παραγραφής των αξιώσεων των εναγόντων για τις απαιτήσεις απόδοσης της μερίδας τους για το έτος 2011, οι ενάγοντες προέβαλαν τον ισχυρισμό ότι την 28-09-2015 κοινοποίησαν εξώδικη διαμαρτυρία, και συνεπώς κατά τον ως άνω χρόνο έλαβε χώρα διακοπή της παραγραφής. Ο ως άνω ισχυρισμός, ωστόσο, κρίνεται απορριπτέος καθώς η εξώδικη δήλωση δεν εξομοιώνεται με αγωγή και συνεπώς διακόπτει την παραγραφή, ενώ δεν αποτελεί καμία από τις περιοριστικά αναφερόμενες στο νόμο πράξεις ή ενέργειες που επιφέρουν διακοπή της παραγραφής της αξίωσης. Οι ως άνω ισχυρισμοί εκ μέρους των διαδίκων, κατά το μέρος που κρίθηκαν νόμιμοι, θα πρέπει να ερευνηθούν ως προς την ουσιαστική τους βασιμότητα.

Από την με αριθμ. ένορκη βεβαίωση των μαρτύρων που δόθηκε ενώπιον του Ειρηνοδίκη Ηρακλείου, η οποία ελήφθη κατόπιν νόμιμης και εμπρόθεσμης κλήτευσης των εναγομένων (βλ. τις με αριθμ. 10587B και 10586B/21 - 04-2017 εκθέσεις επίδοσης του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Ηρακλείου Αγγέλου Μακράκη), από τις με αριθμ., και ένορκες βεβαιώσεις των μαρτύρων, που δόθηκαν ενώπιον της συμβολαιογράφου Ηρακλείου Μαρίας Κούρου-Μαστό ράκη, κατόπιν νόμιμης και εμπρόθεσμης κλήτευσης των εναγόντων (βλ. τις με αριθμ. 2205^A, 2203^A, 2204/19-04-2017 εκθέσεις επίδοσης του δικαστικού

επιμελητή στο πρωτοδικείο Αθηνών Κωνσταντίνου Παπαδημητρίου και από τη με αριθμ. 10781719-04-2017 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Ηρακλείου Χριστόφορου-Αγγελου Κοφινιδάκη), από όλα τα έγγραφα που νόμιμα προσκομίζουν και επικαλούνται οι διάδικοι, αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Την απεβίωσε στον Ηρακλείου ο του, πατέρας απάντων εκ των διαδίκων, χωρίς να καταλείπει διαθήκη. Στην κληρονομαία περιουσία του ιδίου υπεισήλθαν οι εξ αδιαθέτου κληρονόμοι αυτού, ήτοι η σύζυγός του και μητέρα των διαδίκων,, σε ποσοστό 25 % εξ αδιαιρέτου, ενώ τα λοιπά εννέα (9) τέκνα του, μεταξύ των οποίων και οι νυν ενάγοντες, σε ποσοστό 8,33 % εξ αδιαιρέτου έκαστος. Στην κληρονομαία περιουσία, όπως αυτή περιγράφεται στην από δήλωση φόρου κληρονομιάς, στην οποία προέβησαν από κοινού οι εξ αδιαθέτου κληρονόμοι, αποδείχθηκε ότι περιλαμβάνονταν τα εξής ακίνητα: 1) στη θέση «ΜΠΑΡΟΤΣΙ» αγροτεμάχιο - αμπέλι σουλτανί έκτασης 4 στρεμμάτων περίπου, 2) στη θέση «ΛΑΔΟΥΚΟΣ» αγροτεμάχιο αμπέλι σουλτανί έκτασης 15 στρεμμάτων, 3) στη θέση «ΛΑΔΟΥΚΟΣ» αγροτεμάχιο ελαιόφυτο έκτασης 15 στρεμμάτων, 4) στη θέση «ΠΑΙΣΙΟΣ» αγροτεμάχιο - αμπέλι είδους σουλτανί έκτασης 7 στρεμμάτων, 5) στη θέση «ΜΕΡΘΙΩΤΗΣ» αγροτεμάχιο - αμπέλι είδους σουλτανί έκτασης 5 στρεμμάτων, 6) στη θέση «ΓΟΥΡΝΕΣ» ένα αγροτεμάχιο - αμπέλι είδους σουλτανί έκτασης 5 στρεμμάτων, 7) στη θέση «ΜΙΚΡΗ ΦΟΥΝΤΑΝΑ» ελαιόφυτο έκτασης 5 στρεμμάτων, 8) στη θέση «ΜΙΚΡΗ ΦΟΥΝΤΑΝΑ» ελαιόφυτο εκτάσεως 6 στρεμμάτων, 9) στη θέση «ΦΑΣΚΟΠΗΓΑΔΟ» ελαιόφυτο έκτασης 10 στρεμμάτων, 10) στη θέση «ΠΡΟΚΥΜΑ» ελαιόφυτο έκτασης 5 στρεμμάτων, 11) στη θέση «ΑΓΙΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ» ελαιόφυτο έκτασης ενός στρέμματος, 12) στη θέση «ΚΟΡΜΟΣ» ελαιόφυτο έκτασης 1/2 στρέμματος, 13) στη θέση «ΤΣΙΚΑΛΑ ΚΑΜΙΝΙ» ελαιόφυτο εκτάσεως 2 στρεμμάτων, 14) στη θέση «ΒΙΤΣΑΛΑ» ελαιόφυτο εκτάσεως 5 στρεμμάτων, 15) στη θέση «ΣΚΑΛΙΑ» αμπέλι είδους σουλτανί 1 στρέμματος, 16) στη θέση «ΠΟΤΑΜΟΣ» αμπέλι είδους σουλτανί έκτασης 6 στρεμμάτων, 17) στη θέση «ΠΟΤΑΜΟΣ» ελαιόφυτο έκτασης 2 στρεμμάτων και 18) στη θέση «ΠΕΡΙΒΟΛΙ» αμπέλι είδους σουλτανί έκτασης 2 στρεμμάτων. Επίσης, στην κληρονομαία περιουσία περιλαμβάνονται δύο αστικά ακίνητα, εντός του οικισμού, ήτοι μια ισόγειος κατοικία εκτάσεως 80 τμ και αποθήκη ομοίως 80 τμ, καθώς και μια ισόγειος κατοικία 60 τμ. Σημειώνεται ότι το Δικαστήριο προκειμένου να σχηματίσει πεποίθηση ως προς τα ακίνητα που απαρτίζουν την κληρονομαία περιουσία και την έκτασή αυτών, εξαιτίας της διαφωνίας μεταξύ των

διαδίκων, έλαβε υπόψη ιδίως την από δήλωση φόρου κληρονομιάς, η οποία συντάχθηκε κατόπιν του θανάτου του πατρός τους ενώ συνέπραξαν σε αυτή όλοι οι διάδικοι προκειμένου να αποδεχθούν σιωπηρά το μερίδιο τους στην κληρονομιά. Επίσης, με την με αριθμ. ... δήλωση αποδοχής κληρονομιάς της μητέρας των διαδίκων, ενώπιον του συμβολαιογράφου Ηρακλείου Αντωνίου Βαρβεράκη, στην οποία περιλαμβάνονται τα ίδια ως άνω ακίνητα και με την ίδια έκταση, αποδέχθηκε το εξ αδιαθέτου ποσοστό κυριότητάς της επί της κληρονομιάς περιουσίας. Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι ήδη κατά το χρόνο του θανάτου του πατρός τους,, όλοι οι κληρονόμοι του συμφώνησαν, δυνάμει άτυπης συμφωνίας, όπως οι εναγόμενοι, επαγγελματίες αγρότες, να καλλιεργούν την κληρονομιά περιουσία, συλλέγοντας τους καρπούς που απέδιδε, επιβαρυνόμενοι παράλληλα με τα έξοδα καλλιέργειας. Παράλληλα, συμφώνησαν με τα έσοδα που θα εισέπρατταν οι εναγόμενοι από την καλλιέργεια των ακινήτων και την εισπραξη της αγροτικής ενίσχυσης που αντιστοιχεί σε αυτά από τον ΟΠΕΚΕΠΕ να στηρίζουν οικονομικά τη μητέρα τους αλλά και να εξοφλούν τα κληρονομιαία χρέη που κατέλειπε ο πατέρας τους. Τα ως άνω αποδεικνύονται, καταρχάς, από την ένορκη βεβαίωση με αριθμ. της μητρός των διαδίκων, η οποία καταθέτει ενόρκως ότι μετά το θάνατο του συζύγου της αποφάσισαν όλοι μαζί να παραχωρήσουν την αγροτική περιουσία στους γιους της, ήτοι τους εναγομένους, οι οποίοι θα καλλιεργούσαν με δικά τους έξοδα την περιουσία και θα πωλούσαν το λάδι και τη σταφίδα ενώ η ίδια θα εισέπραττε τις επιδοτήσεις για να συντηρείται οικονομικά. Επίσης, συμφώνησαν να πληρώνουν αυτοί αποκλειστικά τα χρέη της κληρονομιάς που άφησε ο πατέρας τους ώστε να απαλλαγούν οι λοιποί κληρονόμοι. Εξάλλου, αποδείχθηκε ότι δυνάμει της ίδιας ως άνω συμφωνίας, αποφασίστηκε ο πρώτος ενάγων να λαμβάνει την αγροτική ενίσχυση για τα ακίνητα στις θέσεις «ΜΠΑΡΟΤΣΙ», «ΛΑΔΟΥΚΟΣ», «Γούρνες ή Μικρή Φουντάνα», «ΤΣΙΚΑΛΑ ΚΑΜΙΝΙ ή ΚΟΡΜΟΣ» και «ΒΙΤΣΙΛΑ». Την ως άνω αγροτική ενίσχυση προέκυψε, δυνάμει των προσκομιζόμενων από τους εναγομένους Ενιαίων Δηλώσεων Εκμετάλλευσης, ότι την έχει λάβει για τα έτη 2010, 2011, 2012, 2013 και 2014 ενώ για το έτος 2015 έλαβε αγροτική ενίσχυση για τα ακίνητα στις θέσεις «ΜΠΑΡΟΤΣΙ», «ΛΑΔΟΥΚΟΣ», «ΓΟΥΡΝΕΣ ή ΜΙΚΡΗ ΦΟΥΝΤΑΝΑ», «ΤΣΙΚΑΛΑ ΚΑΜΙΝΙ ή ΚΟΡΜΟΣ», «ΒΙΤΣΙΛΑ», «ΠΑΙΣΙΟΣ», «ΦΑΣΚΟΠΗΓΑΠΟ» και «ΠΟΤΑΜΟΣ». Ειδικά δε ως προς το ακίνητο στη θέση «ΛΑΔΟΥΚΟΣ» 1,3 στρεμμάτων, από την επισκόπηση των ως άνω ενιαίων ενισχύσεων, για τα έτη 2010-2014, εμφανίζεται ως «ενοικιαζόμενο» βάσει ιδιωτικού

συμφωνητικού μίσθωσης από τον ιδιοκτήτη Επίσης, σύμφωνα με τις με αρ. τίτλου, και ατομικές πράξεις προσδιορισμού οριστικών δικαιωμάτων βασικής ενίσχυσης 2015 του Υπουργείου Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων, η έλαβε αγροτική ενίσχυση για το έτος 2015 το ποσό των 378,19 Ευρώ, η το ποσό των 219,97 Ευρώ και το ποσό των 355,04 Ευρώ. Κατόπιν των ανωτέρω, αποδεικνύεται ότι οι διάδικοι είχαν συνάψει άτυπη συμφωνία ως προς την είσπραξη των αγροτικών ενισχύσεων για κάθε επιμέρους ακίνητο που περιλαμβάνεται στην κληρονομαία περιουσία. Συνεπώς, οι σχετικοί ισχυρισμοί των εναγόμενων ότι ο πρώτος εναγόμενος είχε δηλώσει στο σύνολό τους τα ακίνητα της κληρονομιάς είναι απορριπτέος ως ουσία αβάσιμος. Ομοίως αβάσιμος κρίνεται ο ισχυρισμός των εναγόντων ότι τα ακίνητα για τα οποία λαμβάνει αγροτική ενίσχυση τα είχε αποκτήσει από τον πατέρα του με δωρεά εν ζωή και έχει καταστεί σήμερα κύριος αυτών με τα προσόντα της έκτακτης χρησικτησίας, καθώς αποδείχθηκε ότι τα ως άνω ακίνητα περιλαμβάνονται στην κληρονομαία περιουσία, όπως αναφέρεται στην από δήλωση φόρου κληρονομιάς. Επίσης, αποδείχθηκε ότι ο πατέρας των διαδίκων συνάψει με την τότε «ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ» τις εξής συμβάσεις δανείων : 1) δυνάμει της με αριθμ. σύμβασης χρεωλυτικού δανείου έλαβε από την «ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ», για την αγορά αγροκτήματος δάνειο ποσού 60.000 δραχμών με ετήσιο τόκο 12 % και διάρκειας 15 ετών, 2) δυνάμει της με αριθμ. σύμβασης χρεωλυτικού δανείου έλαβε από την «ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ», για την αγορά αγροκτήματος δάνειο ποσού 150.000 δραχμών με ετήσιο τόκο 15 % και διάρκειας 15 ετών, 3) δυνάμει της με αριθμ. σύμβασης δανείου έλαβε από την «ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ», για την κατασκευή οικίας δάνειο ποσού 600.000 δραχμών με ετήσιο τόκο 12,5 % και διάρκειας 20 ετών, και 4) δυνάμει της με αριθμ. σύμβασης δανείου έλαβε από την «ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ», για την αποπεράτωση οικίας δάνειο ποσού 2.000.000 δραχμών με ετήσιο τόκο 7 % και διάρκειας 30 ετών. Κατόπιν των ανωτέρω, και όπως κατέθεσε και ενόρκως η μητέρα των διαδίκων, ο κληρονομούμενος κατέλειπε κατά το θάνατό του μεγάλη οφειλή από συμβάσεις δανείων, τις οποίες αποδείχθηκε ότι ανέλαβε να αποπληρώσει η σύζυγός του από κοινού με τους εναγομένους. Τα ως άνω αποδεικνύονται από τις προσκομιζόμενες αποδείξεις είσπραξης, οι οποίες φέρουν το όνομα της μητρός των διαδίκων καθώς οι εντολές είσπραξης εκδίδονταν κατόπιν του θανάτου του συζύγου της στο όνομά της. Αντιθέτως, οι ενάγοντες δεν ισχυρίστηκαν ότι κατέβαλαν

οποιοδήποτε ποσό για την εξόφληση του ως άνω χρέους, το οποίο αποτελούσε χρέος της κληρονομιάς. Το γεγονός αυτό συνηγορεί στο συμπέρασμα ότι στα πλαίσια της άτυπης συμφωνίας με τους εναγομένους, συμφώνησαν οι τελευταίοι να καταβάλουν το ως άνω ποσό και παράλληλα να αποκομίζουν τους καρπούς της κληρονομιαίας περιουσίας. Τέλος, οι ενάγοντες στην υπό κρίση αγωγή τους ισχυρίστηκαν ότι από το θάνατο του πατρός τους συμφώνησαν με τους εναγομένους να καλλιεργούν οι τελευταίοι τα ακίνητα της κληρονομιαίας περιουσίας, έχοντας οι ίδιοι δικαίωμα στους καρπούς κατά το λόγο της κληρονομικής τους μερίδας, ωστόσο δεν αναφέρουν τι συμφωνήθηκε ως προς την είσπραξη της αγροτικής ενίσχυσης. Σύμφωνα δε με τους ίδιους, το πρώτον το έτος 2016 αντελήφθησαν ότι οι εναγόμενοι εισέπρατταν εξ ολοκλήρου την αγροτική ενίσχυση δυνάμει των αναφερόμενων μισθωτηρίων συμβολαίων. Ωστόσο, ο ως άνω ισχυρισμός είναι απορριπτέος ως ουσία αβάσιμος καθώς ως ανωτέρω αποδείχθηκε οι ίδιοι λάμβαναν επιδοτήσεις με αποτέλεσμα να γνωρίζουν ότι είχαν δικαίωμα να εισπράττουν για τα επίδικα ακίνητα αγροτική ενίσχυση. Συνεπώς, οι ενάγοντες κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας τουλάχιστον από το έτος 1999 γνώριζαν ότι είχαν δικαίωμα είσπραξης του εν λόγω ποσού, ωστόσο, λόγω της υφιστάμενης συμφωνίας με τους συγκληρονόμους δεν ασκούσαν το ως άνω δικαίωμά τους. Τέλος, κατά το έτος 2016, οπότε και κατά την κρίση του Δικαστηρίου ξεκίνησαν να υπάρχουν μεταξύ τους διενέξεις ως προς τη διανομή των κληρονομιαίων ακινήτων και την είσπραξη των επιδοτήσεων, οι ενάγοντες προέβησαν σε αποδοχή κληρονομιάς του ποσοστού τους προκειμένου να διεκδικήσουν το μερίδιό τους στους καρπούς των επιδικών ακινήτων. Συνεπώς, δεκτού γενομένου του σχετικού ισχυρισμού των εναγομένων, οι τελευταίοι κάνουν αποκλειστική χρήση της κληρονομιαίας περιουσίας νομίμως δυνάμει άτυπης σύμβασης χρησιδανείου, με αποτέλεσμα το ασκούμενο δια της αγωγής δικαίωμα για καταβολή του μεριδίου τους στους καρπούς των κοινών ακινήτων να κρίνεται απορριπτέο ως ουσία αβάσιμο. Ομοίως, απορριπτέα ως ουσία αβάσιμη κρίνεται η αγωγή ως προς την βάση της αδικοπραξίας, καθώς αποδείχθηκε ότι οι εναγόμενοι λαμβάνουν τους καρπούς των κοινών ακινήτων κατόπιν άτυπης συμφωνίας και όχι αυθαίρετα ούτε κατόπιν απατηλών πράξεων, όπως ισχυρίζονται οι ενάγοντες.

Κατόπιν των ανωτέρω, θα πρέπει να απορριφθεί η αγωγή ως ουσία αβάσιμη. Τέλος, θα πρέπει να καταδικαστούν οι ενάγοντες στην εις ολόκληρον πληρωμή της δικαστικής δαπάνης των εναγομένων, λόγω της ήττας τους (αρθ. 178, 180 ΚΠολΔ), όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό της παρούσας.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την αγωγή.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τους ενάγοντες στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων των εναγομένων, τα οποία ορίζει στο ποσό των επτακοσίων (700) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στο Ηράκλειο, την ..-...2019.